

ส่วนนิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สุนใจกระจายเสียงได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันที 14 เดือนมิถุนายน พ.ศ.2569 หน้า 14 มูลค่าข่าว 1,236,924.-

กิ่งไต้ตดนตรี-อาชีพแม่พิมพ์..สู่วิถีการช่าง

‘เพียร์-ศศิพัญ ไตรพันธ์’

มีไม่กี่คนในไทย ‘ช่างซ่อมฮาร์ดดิสก์ สาว’

“ถ้าไม่ลองทำอะไรใหม่ล่ะว่าทำได้หรือไม่ได้ จะรู้ใหม่ ว่าชอบหรือไม่ชอบ” เป็นคำสอนที่เรียบง่าย แต่ทรงพลังจากผู้เป็นพ่อของเธอ ที่กลายมาเป็นจุดเปลี่ยนชีวิตของ “เพียร์-ศศิพัญ ไตรพันธ์” คอนเทนตครีเอเตอร์สาวผู้มีใจรักในงานศิลปะให้ก้าวเข้าสู่โลกที่ขอบอวลไปด้วยกลิ่นอายและคราบน้ำมันเครื่องอย่างเต็มตัวในฐานะ “ช่างซ่อมมอเตอร์ไซค์ฮาร์ดดิสก์-เดวิดสัน” โดยเธอเป็นเพียงผู้หญิงไม่กี่คนในเมืองไทยที่ทำอาชีพนี้ และวันนี้ “ทีมวิถีชีวิต” จะพาไปเจาะลึกเรื่องราวชีวิตผู้หญิงเก่งคนนี้นั้น...

“เพียร์-ศศิพัญ” เล่าให้ “ทีมวิถีชีวิต” ฟังว่า เธอเป็นคน จ.ปทุมธานี โดยเป็นลูกสาวคนเล็กในบรรดาพี่น้อง 4 คนของ คุณพ่อสมศักดิ์ และ คุณแม่พิมพ์ใจ ไตรพันธ์ ซึ่งชีวิตในวัยเด็กของเธอผูกพันกับเสียงเครื่องยนต์มาโดยตลอด ซึ่งภาพจำที่แจ่มชัดคือ การเห็นคุณพ่อก้มหน้าก้มตาซ่อมรถยนต์ด้วยตัวเองที่บ้าน ขณะที่พี่ชายของเธอก็หลงใหลในรถมอเตอร์ไซค์และมักจะรวมกลุ่มกับเพื่อน ๆ เพื่อปรับแต่งรถกันเองอยู่เป็นประจำ อย่างไรก็ตาม เพียร์บอกว่า แม่ในใจลึก ๆ จะชื่นชอบความลุยและหลงใหลงานศิลปะ รวมถึงการวาดภาพมากกว่า แต่เมื่อถึงจุดที่ต้องเลือกเส้นทางศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัย เธอลงมือเลือกเรียนด้านดนตรี ตามความต้องการของคุณแม่ที่เป็นครูสอนดนตรี และอยากเห็นลูกสาวเดินรอยตามในเส้นทางสายแม่พิมพ์ เธอจึงเข้าศึกษาจน

สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ ภาควิชาดุริยางคศาสตร์ไทยและเอเชีย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) โดยได้ปริญญาบัตรเกียรตินิยมอันดับ 1 ที่เป็นที่ยืนยันความตั้งใจเพื่อคุณแม่ได้อย่างดีเยี่ยม ทว่าหลังเรียนจบ เพียร์กลับเลือกจะไม่ก้าวเข้าสู่ระบบราชการตามความคาดหวังของครอบครัว เนื่องจากเธอทบทวนตัวเองแล้วพบว่าวิถีชีวิตแบบนั้นไม่ตอบโจทย์ความฝันที่แท้จริง เธอตัดสินใจยื่นหลักในแนวทางของตัวเอง แม้ต้องเผชิญกับการโต้เถียงและไม่เข้าใจจากคุณแม่ในช่วงแรก

เส้นทางแรกที่คุณแม่เลือกเดินคือการก้าวเข้าสู่โลกของ “คอนเทนตครีเอเตอร์” และ “ครีเอทีฟ” ซึ่งเป็นทักษะที่เธอไม่ได้เรียนมาโดยตรง แต่ใช้ชีวิตเรียนรู้และฝึกฝนด้วยตนเองทั้งหมด จากความสนุกในการถ่ายคลิปและตัดต่อคลิปผ่านโทรศัพท์มือถือ เธอก็เริ่มลองหัดเขียนสคริปต์ด้วยตัวเอง จนกระทั่งยื่นเรซูเม่สมัครงานและได้เข้าทำงานในบริษัทแห่งหนึ่งเป็นเวลาราว 10 เดือนก่อนจะย้ายไปส่งมอบประสบการณ์ต่อในบริษัทที่สอง

ส่วนจุดเปลี่ยนครั้งใหญ่ที่นำพาเธอมาสู่การเป็น “ช่างซ่อมฮาร์ดดิสก์” เริ่มต้นขึ้นเมื่อเธอกลับไปเยี่ยมบ้าน แล้วพบว่าคุณพ่อมีรถฮาร์ดดิสก์-เดวิดสัน จอดทิ้งไว้ก้นห้อง ซึ่งไม่มีใครในบ้านกล้าเข้าไปแตะต้องหรือซ่อมแซม เนื่องจากกลไกของรถที่มีความซับซ้อนและอะไหล่ที่มีราคาแพงสูงลิ่ว ประกอบกับความอึดอันส่วนตัวของเธอที่พยายามมองหาของแต่งรถมอเตอร์ไซค์ในสไตล์ดาร์กที่ถูกต้องในประเทศไทย แต่ก็ไม่เคยพบ ทำให้ด้วยพื้นฐานความเป็นคนชอบงานศิลปะและรักการออกแบบ เธอจึงตัดสินใจลงมือวาดภาพสเก็ตช์ชุดแต่งขึ้นมาเอง โดยผลงานชิ้นแรกคือ ชุดพักเท้าฮาร์ดดิสก์สไตล์โกธิค (Gothic) ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจมาจากสถาปัตยกรรมชั้นประดับโบสถ์คริสตศันนยอดเขานานาฮิลล์ ประเทศเวียดนาม โดยเมื่อนำแบบร่างนี้ไปให้คุณพ่อดู ท่านก็ชื่นชอบมากและกลายเป็นขบวนการที่สนับสนุนให้เธอไปเรียนซ่อมรถอย่างจริงจัง

**๘ ข้อจำกัดอย่างเดียวก็นำลึงกาย...
เพราะบางขั้นตอนต้องใช้แรงผู้ชาย ๙**

“หลังจากนั้นคุณพ่อก็สนับสนุนให้เข้าเรียนคอร์สซ่อมมอเตอร์ไซค์ฮาร์เลย์ฯ ซึ่งเป็นคลาสพิเศษของมหาวิทยาลัยรังสิต ตอนแรกยอมรับว่าลึงเลย แต่เมื่อนึกถึงคำสอนประจำใจของพ่อที่ว่าหากไม่ลองทำ จะรู้ได้อย่างไรว่าทำได้ไหม ประกอบกับเรารู้ดีว่าหากอยากสร้างชิ้นงานของตัวเองที่ออกแบบไว้ให้ใช้งานได้จริง จะมีความรู้แค่เรื่องการดีไซน์ไม่ได้ แต่ต้องรู้จักไปถึงระบบกลไกและการซ่อมแซมด้วย แต่

ผลงานสร้างชื่อของเพียร

จริง ๆ ในใจเรานึก ๆ อยากก้าวไปเป็นผู้ผลิตชิ้นงานและเป็นผู้เชี่ยวชาญ หรือที่เรียกว่า แฟabriเคเตอร์ (Fabricator) ด้วย”
 เพียร์เล่าถึงความฝันของเธอในเรื่องนี้

ก่อนจะเล่าอีกว่า ความทรงจำในวัยเด็กเกี่ยวกับการช่วยงานช่างของคุณพ่อ มีเพียงแค่ช่วยขัดสนิมถึงน้ำมันเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นในคลาสเรียนซ่อมฮาร์เลย์ฯ เธอต้องเผชิญกับแรงกดดันรอบตัวจากการเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวในห้องเรียน ซึ่งช่วงแรก ๆ เธอต้องเผชิญกับสายตาที่เต็มไปด้วยความเคลือบแคลงสงสัย พร้อมคำถามว่าเด็กผู้หญิงมาเรียนเพื่ออะไร หรือค่านิยมจากคนรอบข้างว่ามาเรียนเล่น ๆ เพื่อทำคอนเทนต์เรียกยอดไลค์ แต่ด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจจริงและการที่ไม่ยอมแพ้ ในที่สุดเพื่อน ๆ และพี่ ๆ ร่วมชั้นเรียนก็เริ่มให้การยอมรับว่าเธอมาเรียนจริง ไม่ได้มาเล่น ๆ โดยเพียร์เล่าความรู้สึกครั้งแรกที่ได้สัมผัสเครื่องยนต์ว่ามันสนุกมาก ความรู้สึกเหมือนกับการต่อเลโก้ชิ้นใหญ่ ๆ ที่ได้ถอดชิ้นส่วนออกมาแล้วประกอบกลับคืนเข้าไป และงานซ่อมรถที่สังคมมองว่าเป็นงานของผู้ชายจึงกลายเป็นเรื่องสนุกสำหรับเธอทันที

อย่างไรก็ตาม ข้อจำกัดเพียงอย่างเดียวที่เธอต้องยอมรับในการทำงานซ่อมรถยนต์และมอเตอร์ไซค์ขนาดใหญ่คือเรื่องของกำลังกาย เนื่องจากบางขั้นตอนและบางกลไกจำเป็นต้องใช้แรงของผู้ชายจริง ๆ ในการขันหรือยกชิ้นส่วน โดยหลังจากใช้เวลาเรียนรู้อย่างเข้มข้นเป็นประมาณ 5 เดือน คุณพ่อก็เห็นถึงความตั้งใจจริง จึงสนับสนุนให้เธอลาออกจากงานประจำเพื่อมาลุยธุรกิจนี้ ซึ่งในช่วงระหว่างที่เรียนซ่อมรถอยู่นั้น เพียร์ได้เริ่มถ่ายทอดเรื่องราวของตัวเองลงในแอปพลิเคชัน Tik Tok จนกระทั่งเรียนจบหลักสูตร ก็มีจุดเปลี่ยนอีกครั้งเมื่อช่างซ่อมฮาร์เลย์ฯ รุ่นเก่าคนหนึ่ง ซึ่งมาทราบภายหลังว่าเป็นคุณ

พ่อของเพื่อน ได้ชักมาเพื่อเสนอขายเครื่องมือซ่อมรถ เมื่อเพียร์เดินทางไปดูเครื่องมือที่บ้านของเขา ช่างรุ่นใหญ่เกิดความเอ็นดูในความมุ่งมั่นตั้งใจของเธอ จึงเอ่ยปากชวนว่าหากอยากเรียนรู้เรื่องการซ่อมฮาร์เลย์ฯ เพิ่มเติมให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นก็ยินดีจะส่งสอนถ่ายทอดวิชาให้ เพียร์ดีใจมากและไม่ปล่อยให้โอกาสทองหลุดลอย เธอยอมขับรถเดินทางจากรังสิตไปเรียนงานที่พระประแดงทุกสัปดาห์ต่อเนื่องกันนานกว่า 6-7 เดือน เพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์จริงควบคู่ไปกับการลงมือพัฒนาออกแบบชิ้นงานชุดพักเท้าสำหรับแต่งรถควบคู่ไปด้วย

และเมื่อเห็นความมุ่งมั่นที่ไม่ลดละ คุณพ่อจึงสนับสนุนให้เธอลาออกจากงานประจำอย่างเด็ดขาดเพื่อมาโฟกัสกับงานซ่อมและการออกแบบเต็มตัว จนกลายมาเป็นจุดเริ่มต้นของแบรนด์ “fix of fear” ทว่าหนทางจากดีไซเนอร์สู่การเป็นผู้ผลิต อะไหล่ อุปกรณ์ตกแต่งรถมอเตอร์ไซค์ระดับพรีเมียมนั้น ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่เป็นเส้นทางที่เต็มไปด้วยขวบมน้ำตาอย่างแท้จริง ซึ่งเพียร์เล่าว่า ชิ้นงานแต่ละชิ้นกว่าจะสำเร็จออกมาได้ต้องผ่านความยากลำบากตั้งแต่ขั้นตอนการออกแบบ การศึกษาคุณสมบัติวัสดุอย่างละเอียด ตลอดจนการเดินทางไปเสาะหาช่างฝีมือในหลายจังหวัด แต่ทว่าปัญหาใหญ่ที่สุดคือการหาโรงงานผลิต โดยเธอได้ติดต่อโรงงานในไทยไปมากกว่า 100 แห่ง แบ่งเป็นโรงงานสเตนเลสกว่า 60 แห่ง และโรงงานยางอีกกว่า 40 แห่ง แต่กลับถูกปฏิเสธเกือบทั้งหมด เนื่องจากชิ้นงานที่ออกแบบมีความละเอียดซับซ้อนสูงเกินไป ประกอบกับมียอดสั่งผลิตเริ่มต้นเพียงแค่ 100 ชุดตามข้อจำกัดของเงินทุนที่มีในขณะนั้น ยิ่งไปกว่านั้นยังต้องเผชิญกับการถูกเทงานกลางคันหลายครั้ง แต่ท้ายที่สุดด้วยความพยายามเธอก็ได้พบโรงงานที่ยอมรับงานและผลิตชิ้นงานภายใต้

เรียนรู้การซ่อมรถฮาร์เลย์ฯ

ชื่อแบรนด์ของตัวเองได้สำเร็จ

ทั้งนี้ ก้าวสำคัญของเธอเกิดขึ้นที่งาน Bangkok Hot Rod Custom Show ซึ่งตอนแรกเธอตั้งใจแค่จะไปเปิดบูชเพื่อจัดแสดงชุดพังก์เท้าสไตล์โกธิคของแบรนด์ตัวเองเท่านั้น แต่ด้วยสปีริตและความท้าทาย เธอตัดสินใจทำโปรเจกต์ใหญ่ด้วยการลงแข่งขันประกวดตกแต่งรถมอเตอร์ไซค์ทั้งคัน เพื่อเป็นตัวแทนในการนำเสนอชุดพังก์เท้าของเธอให้โดดเด่นที่สุด โดยเธอออกแบบผลงานภายใต้คอนเซ็ปต์สุดอลังการว่า “The Iron Church Project” หรือ “ศาสนจักรเหล็ก” ซึ่งเธอรังสรรค์ตัวรถทั้งคันให้ออกมาในสไตล์โกธิคได้อย่างสมบูรณ์แบบ และผลลัพธ์จากความทุ่มเท ผลงานของเธอก็คว้ารางวัลระดับสากลอย่าง International Guest Pick มากรองได้สำเร็จ จนสร้างความฮือฮาให้วงการคัสตอมมอเตอร์ไซค์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

“ด้วยเวลาเตรียมตัวที่มีจำกัดแค่ 1 เดือนครึ่ง ทำให้ช่วงนั้นต้องอดหลับอดนอน ได้นอนวันละ 2 ชั่วโมงเท่านั้น ถึงวันส่งผลงาน รถเพิ่งจะประกอบเสร็จตอนสี่โมงเย็นก่อนเวลาที่คณะกรรมการจะทำการทดสอบขับประกวดแค่ครึ่งชั่วโมง ซึ่งวินาทีที่ประกาศรางวัลเรารู้สึกเซอร์ไพรส์และดีใจจนนอนไม่หลับ เพราะไม่คิดว่าลงประกวดปีแรกและครั้งแรกในชีวิตจะได้รับรางวัลทรงเกียรตินี้” เพ็ญรีกล่าวด้วยรอยยิ้ม โดยเธอกล่าวอีกว่า รางวัลนี้ทำให้ความรู้สึกรักที่ทุ่มเทไปทั้งหมดที่ผ่านมา หรือการต้องเสียน้ำตาให้ความล้มเหลวคุ้มค่าอย่างที่สุด โดยเบื้องหลังความสำเร็จทั้งหมดนี้ เพ็ญรียกเครดิตให้กับ “ครอบครัว” ซึ่งเปรียบเสมือนฟันเฟืองชิ้นสำคัญที่สุด ที่เป็นทั้งแรงซัพพอร์ตและที่ยึดเหนี่ยวใจในการต่อสู้กับอุปสรรค

“ตั้งแต่คุณพ่อที่เป็นทั้งแรงบันดาลใจและเป็นผู้สนับสนุนเงินทุนก้อนแรกในการตั้งต้น พี่ชายที่คอยเดินทางไปเป็นเพื่อนและนั่งเฝ้าให้กำลังใจในคลาสเรียนซ่อมรถ พี่สาวคนโตที่คอยดูแลอาหารการกินไว้รอหลังจากเธอซ่อมรถเสร็จกลับมาเหนื่อย ๆ ตลอดจนทุกคนในบ้านที่ร่วมแรงร่วมใจช่วยกันทาสี จัดเตรียมอุปกรณ์เพื่อจัดทำบุรุษนิทรรศการในวันประกวดจริง” เพ็ญรีพูดด้วยน้ำเสียงเจือความสุข ทั้งนี้ ก่อนจบการสนทนาในวันนั้น สาวช่างซ่อมฮาร์เลย์ฯ ได้เผยถึงเป้าหมายในอนาคตว่า “ไม่ว่า

กับธรรมชาติที่งาน Bangkok Hot Rod Custom Show

เพียงแค่การเปิดบูชซ่อมรถไปวัน ๆ แต่คือการนำพาแบรนด์ไทยก้าวขึ้นสู่ระดับ High-End ของโลกให้ได้ เพราะเธอเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมว่า งานฝีมือและงานคัสตอมของคนไทยนั้นมีคุณภาพสูงมาก แต่ที่ผ่านมายังขาดการประชาสัมพันธ์และการโปรโมตที่ดี ทำให้ยังไม่ถึงระดับสากล

“เพ็ญรีตั้งเป้าหมายไว้ว่า แบรนด์ของเราจะต้องเป็นหนึ่งในแรงขับเคลื่อนที่นำพาช่างฝีมือของคนไทยไปอวดคู่สายตาชาวโลก เพื่อให้ต่างชาติเห็นถึงศักยภาพที่แท้จริงของช่างและดีไซเนอร์ไทย และเพ็ญรีหวังว่าจะดันตัวเองและแบรนด์ไปให้ไกลที่สุด เพื่อให้วันหนึ่งแบรนด์ของคนไทยแบรนด์นี้ จะเป็นแบรนด์ระดับโลกที่ทุกคนทั่วโลกจะต้องรู้จักและต้องนึกถึง”

บดินทร์ ศักดาเที่ยงยงค์ : รายงาน